

Do użytku wewnętrznego

AKADEMIA GÓRNICZO-HUTNICZA im. Stanisława Staszica w Krakowie

BIULETYN REKTORA

15 Lutego

1988 r.

Spis treści :

1. Konferencje, spotkania, jubileusze	str. 2
2. Informacje różne	str. 6
/ciąg dalszy o wychowaniu/	

1. Konferencje, spotkania, jubileusze

Jubileusz 85-lecia urodzin i 50-lecia habilitacji obchodzi emerytowany profesor zwyczajny Wydziału Geologiczno-Poszukiwawczego AGH dr hab. Henryk Orkisz. Studia wyższe ukończył w roku 1927 pod kierunkiem prof. Henryka Arotowskiego w znakomitej szkole geofizycznej na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie. Habilitował się 50 lat temu w roku 1938, jako pierwszy w tej dyscyplinie naukowej habilitant polskich uczelni okresu międzywojennego. Po zakończeniu II wojny światowej brał udział w organizacji służby geofizycznej Państwowego Instytutu Geologicznego oraz Przemysłu Naftowego, wykonując cały szereg prac badawczych z zakresu geofizyki prospekcyjnej i koncentrując swoje zainteresowania głównie na magnetometrii poszukiwawczej. Wykładał w Uniwersytecie Jagiellońskim i w Uniwersytecie Wrocławskim - ale najbardziej związał się z AGH, gdzie na Wydziale Geologiczno-Poszukiwawczym kierował już od lat pięćdziesiątych Zakładem Poszukiwawczych Metod Elektrycznych, a następnie Katedrą Geofizyki Geologicznej i Zakładem Geofizyki Ogólnej.

Uczestniczył i prezentował oryginalne wyniki swych badań naukowych na wielu znaczących międzynarodowych i krajowych konferencjach naukowych, z których m.in. można wymienić: w 1955 r. - organizowaną przez GUGiK oraz GUG w Berlinie, w 1961 r. - Sympozjum Aeronomii i Magnetyzmu Ziemi w Berlinie, w 1963 r. - Sympozjum Węgierskiego Towarzystwa Geofizycznego w Budapeszcie, w 1963 r. - IV Konferencję Asocjacji Karpacko-Błakańskiej w Warszawie, w 1965 r. - IV Krajowy Zjazd Górniczy w Krakowie.

Pełnił szereg odpowiedzialnych funkcji naukowych o zasięgu ogólnokrajowym, jako m.in. członek Rady Naukowej Zakładu Geofizyki PAN, przewodniczący Sekcji Geofizyki Rady Naukowej Instytutu Naftowego, członek planu badawczo-naukowego Przedsiębiorstwa Pomiarów Geofizycznych, członek PTG.

Wśród licznie podejmowanych, cennych prac naukowych o charakterze pionierskim, wyminié należy Profesora Henryka Orkisz jako inicjatora wykonania nowoczesnych badań magnetometrycznych wielu geologicznych regionów Polski. Jest wybitnym nauczycielem akademickim uhonorowanym wieloma wysokimi odznaczeniami, wychowawcą kilku inżynierskich pokoleń, autorem kilkudziesięciu prac naukowo-badawczych. Z najzdolniejszych Jego wychowanków wywodzą się cenieni obecnie profesorowie, stanowiąc niepodważalny wkład Dostojnego Jubilata w rozwój polskiej nauki geofizycznej.

Wielostronne więzy oraz formy współpracy naukowo-dydaktycznej łączą Akademię Górniczo-Hutniczą z Politechniką Warszawską. Jednym z kierunków - a trzeba dodać, że najmniej spodziewanym w uczelniach typu technicznego - współpracy tych dwu największych w kraju uczelni jest dydaktyka szkoły wyższej.

Nie jest to też przypadek, gdyż badania naukowe z tego zakresu i powstanie pierwszych w krajowych uczelniach technicznych zakładów pedagogicznych miało właśnie miejsce najpierw w Politechnice Warszawskiej, a następnie w krakowskiej AGH. Wzajemna wymiana doświadczeń, prac naukowo-badawczych a także osobiste współdziałanie w utrzymywaniu tych więzi również w szerszym pozauczelnianym zasięgu, łączy się personalnie z osobą Prof. dr inż. Zofii Kietlińskiej. Z nią, jako organizatorem i pierwszym kierownikiem Zakładu Metod Nauczania i Wychowania Pw, dyrektora Międzyuczelnianego Zakładu Badań nad Szkolnictwem Wyższym, dyrektora Instytutu Polityki Naukowej, Postępu Technicznego i Szkolnictwa Wyższego MNiSzW w Warszawie, członka Komitetu Redakcyjnego "Dydaktyki Szkoły Wyższej". Profesor zawsze potrafiła mieć czas dla Zakładu Pedagogiki AGH na życzliwe doradztwo naukowe, recenzowanie publikowanych prac, a nawet na przyjazdy i prowadzenie seminariów z dy-

daktyki szkoły wyższej dla pracowników naukowych Akademii.

W związku z 50-leciem pracy naukowo-twórczej i blisko 20-letniej współpracy naukowo-dydaktycznej z AGH, odbyło się na zebraniu Zakładu Pedagogiki AGH na którym przedstawiono formy dotychczasowej współpracy i sylwetkę prof. dr inż. Z.Kietlińskiej, jako pierwszego powojennego organizatora zakładu pedagogicznego w PW; autora pierwszej w krajach socjalistycznych książki pt. "Zarys pedagogiki studiów technicznych".

Ł u c k

Na zaproszenie radzieckiej Dyrekcji Republikańskiego Historyczno-Kulturalnego Rezerwatu w Łucku przebywała grupa specjalistyczna Zespołu Naukowego Akademii Górniczo-Hutniczej. Celem wyjazdu było rozpoznanie możliwości podjęcia prac zabezpieczających podziemie wyrobiska średniowieczne Starówki Wołyńskiego Łucku. Zaznaczyć należy, że miasto Łuck jest jednym z najstarszych grodów słowiańskich. Według przekazów, Łuck miał już istnieć w VII wieku, historyczne kroniki datują natomiast założenie Łucka na rok 1000, a prawa miejskie magdeburskie nadane mu zostały przez króla Władysława Jagiełłę w 1432 roku. Łuck nazywano w poprzednich wiekach "Rzymem Wschodu", gdyż posiadał liczne kościoły, cerkwie i klasztory.

Obezar Łuckiego Starego Miasta obejmuje szereg zabytkowych budowli, z których m.in. jako najcenniejsze historycznie, wymienić należy: Zamek "Lubarta" / wzniesiony w XIV wieku przez księcia Lubarta, syna litewskiego księcia Gedymina, który po śmierci w 1385 r. został tam pochowany/, kościół pokatedralny Jezuitów / zbudowany w stylu odrodzenia w latach 1606-1610/, fragmenty ruin fundamentalnych katedry prawosławnej św. Bogosława na dziedzińcu zamkowym.

Polska grupa specjalistyczna w składzie : prof. dr hab.inż. Zbigniew Strzelecki / kierownik Zespołu Naukowego AGH/, dr inż. Stefan

Jóźkiewicz / zastępa kierownika Zespołu Naukowego AGH/, mgr inż.
Henryk Szczypliór / przedstawiciel PP. BIZ.P&Z Warszawa/, mgr Kazimierz
Wapiennik / główny specjalista d/s Umów i Ofert PSGSChem. "Hydrokop"/
i Konrad Dacia / sztygar objazdowy d/s zabezpieczeń górniczych PSGSChem
"Hydrokop"/ - po przeprowadzeniu wizji lokalnej na terenie Starego
Miasta Łucka, spotkała się z Dyrekcją Republikańskiego Historyczno-
kulturalnego Rezerwatu oraz z innymi miejscowymi władzami zaintereso-
wanymi zabezpieczeniem górniczym podziemi. Szczegółowe zadania polskiej
grupy specjalistycznej przebywającej w Łucku, objęły :

- 1- zapoznanie się ze stopniem zniszczenia wielokondygnacyjnych
wzrobisk średniowiecznym w Łucku,
- 2- zapoznanie się z dokumentacją przeprowadzonych prac przez
stronę radziecką,
- 3- wykonanie wstępnej inwentaryzacji wzrobisk,
- 4- określenie warunków i możliwości wykonania robót,
- 5- zebranie niezbędnych materiałów do opracowania ofert.

Wygłoszony też został przez prof. Z.Strzeleckiego odczyt na temat
kompleksowego zabezpieczenia i konserwacji zabytkowych miast w Polsce,
z informacją o opracowanej, ponad 30 lat temu, oryginalnej polskiej
metodzie górniczej, zwanej od nazwisk jej twórców " Metodą Z-S "
/ czyli " Metodą Żalewskiego - Strzeleckiego"/, której stosowanie
przyczyniło się już do uratowania kilkunastu miast polskich zagrożonych
rozległymi lochami i podziemiami. Duże zainteresowanie radzieckich
specjalistów tą metodą i efektami jej stosowania w Polsce wyraziło się
wieloma pytaniami stawianymi członkom polskiej delegacji.

Na zakończenie pobytu, odbyło się w Urzędzie Miejskim Łucka spo-
tkanie z Prezydentem Łucka i jego zastępcą, z sekretarzem Komitetu
Wojewódzkiego Komunistycznej Partii Ukrainy, z naczelnikiem Wydziału
Ochrony Zabytków Miasta Łucka, z Głównym Architektem Miasta i jego
zastępcą oraz z dyrektorem Historyczno-Kulturalnego Rezerwatu w Łucku.
Obok podsumowania pobytu polskiej grupy specjalistycznej, został

też w skrócie nakreślony wstępny plan dla podjęcia działań w kierunku kompleksowego zabezpieczenia miasta Iubka pod względem górnictwem, budowlanym i konserwatorskim.

2. Informacje różne

Koło ZBoWiD przy AGH przesłało na konto " Pomnika Mogiły Żołnierzy Września 1939 r." kwotę 7.050 zł.

Kwotę tę uzyskano ze zbiórki przeprowadzonej wśród członków Koła obecnych na spotkaniu 21 grudnia 1987 r. Akcję tę prowadzi Krakowski Obywatelski Komitet Ochrony Pomników Walki i Męczeństwa.

Prof. dr hab. Marian Mięśowicz uhonorowany został nagrodą im. Alfreda Jurzykowskiego / Polak osiadły w USA/ za całokształt działalności w zakresie fizyki. Uroczystość wręczenia nagród odbyła się 29 stycznia w gmachu Fundacji Kościuszkowskiej w Nowym Yorku.

Doc. dr hab. Marek Danielewski z Instytutu Inżynierii Materiałowej otrzymał doroczną nagrodę Wydziału Nauk Technicznych Polskiej Akademii Nauk za osiągnięcia badawcze w 1987 r.

Serdecznie zapraszamy do wysłuchania cyklu wykładów

"PRZEMIANY W ROZUMIENIU ŚWIATA"

15 lutego / poniedziałek /

prof. dr hab. Mieczysław Porębski - "Dzieło i wartość"

29 lutego / poniedziałek /

prof. dr hab. Władysław Grodziński - "czy wyżyjemy ludność XXI wieku ?"

14 marca / poniedziałek /

prof. dr hab. Andrzej Białas - "Współczesna kosmologia: horyzont

inflacja, deficyt"

11 kwietnia / poniedziałek /

prof. dr hab. Władysław Stróżewski - "Przemiany koncepcji człowieka"

25 kwietnia / poniedziałek /

prof. dr hab. Czesław Jura - "Przyszłość świata w świetle współczesnej biologii"

9 maja / poniedziałek /

prof. dr hab. Piotr Krakowski - "Sztuka w służbie państwa i ideologii"

13 czerwca / poniedziałek /

prof. dr hab. Jan Błoński - "Literatura wobec historii"

Wykłady odbywać się będą w auli Collegium Novum, o godz. 19⁰⁰.

Ciąg dalszy o wychowaniu

"Nie ma powodu żywić podziwu i szacunku dla człowieka odznaczającego się wysokim stopniem rozwoju intelektualnego, nieprzeciętnego nawet pod tym względem, dopóki nie sprawdzi się jego sfery emocjonalno-wolitywnej i nie stwierdzi się współmiernego rozwoju obu tych sfer. Inteligentny 'drań' usiłuje nieraz niszczyć jednostki równe mu intelektualnie, lecz przewyższające go skalą odczuć i wrażliwości."

/M. Szyszkowska/

"Rezultaty działalności każdego środowiska naukowego, a szczególnie środowiska uczelnianego, zależą w wysokim stopniu m.in. od wpływu ogólnej atmosfery danego środowiska. Istnienie właściwej atmosfery pracy naukowej warunkuje prawidłową i optymalną realizację zadań

dydaktyczno-wychowawczych wobec młodzieży akademickiej, wobec młodych pracowników nauki, a także osiągnięcia naukowo-badawcze i rozwój naukowy nauczycieli akademickich. Różnego rodzaju nieomogi tej atmosfery są przeważnie źródłem niezadowolenia osłabiają siłę woli, odbierają niezbędną energię, gaszą entuzjazm i w konsekwencji przyczyniają się do miernych wyników pracy naukowo-badawczej oraz dydaktyczno-wychowawczej. /...../

/ . . ./ Kulturę zarządzania w placówkach naukowych widzieć należy nie tylko jako problem metodologiczny, lecz i dydaktyczny. Manifestuje się ona przez pracę, twórczość, sposób życia, a więc te wszystkie dziedziny, w których sztuka kontaktowania się ludzi między sobą stanowi podstawę tworzenia nowych dóbr i nowych wartości kulturalnych oraz cywilizacyjnych. Kultura w zarządzaniu nie jest więc tylko procesem sterowania ludźmi, myśleniem w kategoriach bliższych i dalszych efektów, doraźnym przyuczaniem do pełnienia obowiązków i wyzwalamien energii do nowych zadań - ale procesem o wiele bardziej złożonym.

Kultura zarządzania jest umiejętnością, w której obok wiedzy i doświadczenia praktycznego szczególne miejsce zajmuje intuicja pedagogiczna. Pod tym względem jest ona swoistego typu sztuką, dzięki której jednostki i kolektywy mogą w sposób harmonijny realizować swój wzajemnie uzupełniający się program. Jest też umiejętnością organizowania pracy naukowych zespołów dla osiągnięcia sytuacji, w których następuje identyfikacja motywacji indywidualnej człowieka z interesami szerszej wspólnoty, tj. zakładu, katedry, instytutu. W tych warunkach dobra robota polega na wyborze stylu i charakteru pracy w ten sposób, by skutki jej okazywały się przydatne w iwlu wymiarach. Ideałem będzie łączenie kultury zarządzania ze sztuką kultury współżycia / . . . /

Fragmient artykułu dr Ryszarda Czekajowskiego zamieszczony w "Życiu Szkoły Wyższej" 7 - 8 z 1984 r. ; polecam.